

М О Т И В И

към решение № 71/21.12.2021 г. по ЧНД № 389/2021 г. на СлОС

Съдебното производство е образувано по повод на постъпилата в Окръжен съд – Сливен, чрез Окръжна прокуратура – Сливен, Европейска заповед за арест № 33/2021г., издадена на 20.08.2021 г. от Л.Ц. – Заместник апелативен прокурор на Апелативна прокуратура на Тракия – Република Гърция, съдържаща искане за предаване на българската гражданка Д. Д. Ф. с ЕГН ***** с цел провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция за престъпление, посочено в Европейската заповед за арест – (13, 26, 27, 47, 51, 52, 57, 94 пар.1, НК, 30 пар.1а,-б на Закон 4251/2014).

В с.з. представителят на Окръжна прокуратура – Сливен изразява становище, че искането за предаване на българската гражданка Д.Ф. е основателно и че следва да бъде уважено. Заявява, че Европейската заповед за арест отговаря на формалните изисквания съдържащи се в съответните разпоредби на Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест /ЗЕЕЗА/. Намира, че не са налице пречки за допускане изпълнението на европейската заповед за арест и предлага лицето да бъде предадено на компетентните гръцки власти.

Исканото лице българската гражданка Д. Д. Ф., лично и чрез упълномощения си защитник моли да бъде постановен отказ за изпълнение на ЕЗА и да не бъде предавана на гръцките власти. Защитникът на исканото лице подробно обосновават тезата си, че не са налице основанията за уважаване на европейската заповед за арест и за предаване на лицето, тъй като е налице пречки за това. В тази връзка се обосновава тезата, че макар лицето да се иска за провеждане на наказателно преследване в Република Гърция, видно от представените по делото документи, там делото е насрочено за разглеждане пред съд за след около една година и половина, което надвишава максималния срок на задържане според гръцкия наказателно-процесуален закон и прави безпредметно задържането и предаването на лицето. Навеждат се и доводи, че исканото лице никога не е била търсена и призовавана, макар адресите ѝ в България да са били известни на гръцките власти още от самото начало. Възразява се и че исканото лице никога не е била в Гърция, както и че според доказателствата по делото тя не е съпричастна към извършеното там от българския гражданин П.К.И престъпление. В тази връзка се сочи, че тя действително е предоставила на това лице автомобила се да го управлява, но това е станало по силата на изрично изготвено пълномощно и е направено с цел бъдеща продажба на автомобила, като самата Ф. не е знаела за намеренията на Иванов, нито е имала каквато и да било уговорка с него. Навеждат се доводи и за неясноти в съдържанието на Европейската заповед за арест, в която липсвало конкретното посочване на времето и мястото на извършване на твърдяното престъпление. Прави се позоваване и на

разпоредбата на чл.40 ал.1 т.5 от ЗЕЕЗА като основание за отказ да се изпълни Европейската заповед за арест. Настоява се за решение, с което да бъде оставено без уважение искането на гръцките власти за предаване на българската гражданка за провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция.

Самото искано лице Д.Ф. заявява, че не е извършила престъплението, за което се иска предаването ѝ, че не е била никога в Република Гърция, че не е имала уговорка с П.К.И той да превозва мигранти с автомобила в Гърция, а единствено е имала уговорка да му прехвърли собствеността на автомобила след като той ѝ заплати цялата уговорена между тях продажна цена. Настоява да не бъде предаване на гръцките власти.

След като извърши анализ и преценка на събраните в хода на проведеното съдебно следствие в настоящото производство доказателствени материали и като взе предвид изложените от страните доводи и наведените от тях аргументи, окръжният съд прие за установено от фактическа страна следното:

На 01.11.2021 г. в Окръжен съд – Сливен, чрез Окръжна прокуратура – Сливен, е постъпила Европейска заповед за арест № 33/2021г., издадена на 20.08.2021 год. от Л.Ц. – Заместник апелативен прокурор на Апелативна прокуратура на Тракия – Република Гърция, съдържаща искане за предаване на българската гражданка Д. Д. Ф. с ЕГН ***** с цел провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция за престъпление, посочено в Европейската заповед за арест – (13, 26, 27, 47, 51, 52, 57, 94 пар.1, НК, 30 пар.1а,-б на Закон 4251/2014).

От съдържанието на тази заповед е видно, че искането е във връзка с обвинение за извършено престъпление, посочено в заповедта, а именно - съучастие във вземане от вътрешните граници на граждани на трети страни, които нямат право да влизат на гръцка територия с цел превозването им във вътрешността на страната многократно, с цел печалба.

Заповедта съдържа и описание на деянието - на 16.12.2019 г. в район Еврос на Република Гърция, като притежател на лек автомобил с рег.№ ***, марка RENAULT LAGUNA, умишлено оказва помощ на П.К.И, като му го е предала, за да може той да продължи с това превозно средство до получаването от гръцкотурската граница в горепосочен район на пет сирийски граждани, които са влезли в гръцка територия, без да преминат през законно определен граничен контролно-пропускателен пункт, без да са заверени документите им за пътуване и без да са подложени на необходимия полицейски контрол, като целта на Д.Ф., както и тази на П.К.И била последва натоварване на петимата сирийски граждани от района на гръцкотурската граница с горното превозно средство на територията на Гърция срещу вземане на паричното възнаграждение.

Посочени са приложимите текстове от законодателството на Република Гърция - (чл.чл.13, 26, 27, 47, 51, 52, 57, 94 пар.1, НК, 30 пар.1а,-б

на Закон 4251/2014).

Посочени са и вида и размера на предвиденото според законодателството на искащата държава наказание т.е. максималната продължителност на наказание „лишаване от свобода”, което може да бъде наложено за извършеното наказуемо деяние - лишаване от свобода от 2 до 10 години за всяко транспортирано лице.

По делото от страна на прокуратурата е представено удостоверение, че след извършване на справка в Унифицираната информационна система на прокуратурата и в ЕИСПП, към 27.10.2021 г. по отношение на исканото лице Д. Д. Ф. няма повдигнати обвинения по неприключили наказателни производства.

Представено е и свидетелство за съдимост за исканото лице Д. Д. Ф. към 28.10.2021г., от което е видно, че същата не е осъждана.

По искане на настоящия съд, от страна на органа издал Европейската заповед за арест – Апелативна прокуратура Тракия, Република Гърция, е представена писмена гаранция, че в случай на предаване на исканата българска гражданка, същата, след изслушването си, ще бъде върната в Република България за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или друга мярка изискваща задържане, които биха били наложени от съда в Република Гърция.

Настоящият съд изиска от орган издал Европейската заповед за арест допълнителна информация по реда на чл.44 ал.4 от ЗЕЕЗА респ. чл.15 т.2 от Рамковото решение от 13.06.2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки, (2002/584/ПВР), касаеща процесуалното положение на исканото лице в наказателното производство водено срещу него в искащата държава, както и уточняване на обстоятелствата относими към деянието във връзка с което се иска предаването на лицето – време, място на извършване и степента на участие.

Във връзка с това искане беше получена информация, че исканото лице не е осъдена задочно в Република Гърция, но делото по отношение на нея е насрочено за разглеждане като първа инстанция пред Едночленния апелативен съд за углавни престъпления – Тракия на 10.05.2023 г.

Представено бе и копие от заповед за арест № 2/2020 г. на следователя от гр.Александруполи, валидността на която е била удължена със съгласие № 153/2020 г. на Председателя на Апелативен съд – Тракия, като за посочената заповед се твърди, че в нея се съдържа описания на фактическата обстановка касаеща деянието на исканото лице.

Според цитираната заповед Д.Ф. е обвинена в това, че е обвинена, че умишлено е предоставяла помощ преди извършването на неправомерното деяние, което е извършила и по-специално на лице, което е предоставило на извършителя, предвидено в закона и се наказва с лишаване от свобода и глоба за пряко съдействие при извършването на извършеното неправомерно деяние

на приемане от шофьор на превозно средство, от място на влизане през гръцката граница на граждани на трети страни, които нямат право на влизане на гръцка територия и не са подложени на предвидения от закона контрол, за да навлязат във вътрешността на страната, серийно и с цел придобиване на материална облага и по-конкретно, че на неизвестно място и време, но при всички случаи до 16.12.2019 г. е предоставила на П.К.И лек автомобил с български регистрационен номер ***, марка РЕНО, модел ЛАГУНА, с номер на рама ***, цвят бордо, нейна собственост, да предоставя пряко съдействие на извършителя на неправомерното деяние на получаване от шофьор на превозно средство на място на преминаване на гръцките граници, на граждани на трети страни, които нямат право на влизане на гръцка територия и по-специално, с цел да бъде поставен като предвождащ горепосочения шофьор, като му показва пътя и като наблюдава действията на полицаите и да го предупреждава за възможни полицейски проверки и като цяло да го улеснява, както действително е правил той.

Видно от постъпилото по делото писмо рег.№ 343000-15534/16.12.2021г. на Началник отдел „Административен“ при ОД на МВР – Сливен, към 15.12.2021г. в автоматизирания информационен фонд няма данни за задгранични пътувания на Д. Д. Ф. за периода 01.01.2011г.-15.12.2021г.

Видно от постъпилото по делото писмо рег.№ 328200-23621/20.12.2021г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, в автоматизирания информационен фонд /АИС „Граничен контрол“/, за периода от 01.01.2011г. до 20.12.2021г. за Д. Д. Ф. няма данни за преминавания през ГКПП на Република България. Според това писмо, за лек автомобил Рено с рег.№ *** има данни за неколkokратни преминавания през ГКПП Маказа и ГКПП Капитан Петко войвода през м.ноември и в.декември 2019г., като във всички посочени случаи в автомобила е пътувал П.К.И и в нито един от случаите не е пътувала Д. Д. Ф.. Последното отразено излизане на автомобила е на 15.12.2019г. в 19.51 часа през ГКПП Капитан Петко войвода, като в автомобила е пътувал единствено П.К.И.

По делото от защитника на исканото лице е представено извлечение от Общия регистър на Нотариус Е.Ш. за дата 01.11.2019г., от който е видно, че под № 10778 е вписано удостоверяване на подпис на пълномощно, по силата на което Д. Д. Ф. упълномощава П.К.И вкл. да управлява в страната и чужбина лек автомобил Рено Лагуна с рег.№ ***.

По искане на защитата бе допуснат до разпит свидетеля Д.Р.М., от чиито показания се установява, че Д.Ф. е имала намерение да продаде автомобила си на П.К.И, но тъй като последния не е заплатил цялата искана сума, автомобилът му е бил предоставен за ползване с пълномощно.

От изявленията на самото искано лице се установява, че тя никога не е напускала пределите на страната и съответно не е била в Гърция, че е предоставила автомобила на П.К.И без да знае какви са намеренията му, както

и че от няколко години сама полага грижи за възрастната си и болна майка в с.Чинтулово.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Настоящият съд намира за неоснователно искането за предаване на българската гражданка Д. Д. Ф. във връзка с издадената спрямо нея Европейска заповед за арест № 33/2021г., издадена на 20.08.2021 год. от Л.Ц. – Заместник апелативен прокурор на Апелативна прокуратура на Тракия – Република Гърция, с цел провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция за престъпление, посочено в самата Европейска заповед за арест.

Съгласно разпоредбата на чл.44 ал.6 от ЗЕЕЗА за да реши дали исканото лице следва да бъде предадено, съдът е длъжен да прецени дали са налице условията за предаване по чл.36 и чл.41 от закона, има ли основания за отказ по чл.39 и чл.40 от закона и има ли основания за отлагане на изпълнението или за условно изпълнение по чл.52 от закона.

Настоящият съд намира, че са налице условията за прилагане на Европейската заповед за арест визирани в разпоредбата на чл.36 от ЗЕЕЗА, тъй като заповедта касае престъпление описано като: „Съучастие във вземане от вътрешните граници на граждани на трети страни, които нямат право да влизат на гръцка територия с цел превозването им във вътрешността на страната многократно, с цел печалба, квалифицирано според гръцкото законодателство по чл.чл.13, 26, 27, 47, 51, 52, 57, 94 пар.1, НК, 30 пар.1а,-б на Закон 4251/2014 и наказуемо с лишаване от свобода от 2 до 10 години за всяко транспортирано лице. Описаното в заповедта деяние представлява престъпление и по българския наказателен закон – чл.281 от НК т.е. налице хипотезата на чл.36 ал.2 от ЗЕЕЗА.

Макар формално самата Европейска заповед за арест от външна страна да отговаря по форма и съдържание на изискванията посочени в разпоредбата на чл.37 от ЗЕЕЗА, по отношение на спазването на изискването по ал.1 т.5 от посочената разпоредба на закона съдът има определени резерви и забележки, изразяващи се в следното:

Разпоредбата на чл.37 ал.1 т.5 от ЗЕЕЗА предвижда, че Европейската заповед за арест трябва да съдържа данни относно обстоятелствата, при които е извършено престъплението, вкл. време, място и степен на участие на исканото лице. Тази разпоредба на практика възпроизвежда буквално съдържанието на нормата на чл.8 т.1 б.“д“ от Рамковото решение от 13.06.2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки, (2002/584/ПВР).

Действително самата заповед съдържа описание на деянието на исканото лице, а именно, че на 16.12.2019 г. в район Еврос на Република Гърция, като притежател на лек автомобил с рег.№ ***, марка RENAULT

LAGUNA, умишлено оказва помощ на П.К.И, като му го е предала. Следователно според заповедта Д.Ф. е извършила престъплението именно на територията на Република Гърция и именно там и предала на Иванов посоченото превозно средство.

Същевременно, обаче, в представеното от гръцките власти копие от заповед за арест на следователя в гр.Александруполи, въз основа на която е издадена Европейската заповед на арест и за която от издаващия орган се твърди, че съдържа подробно описание на фактическата обстановка касаеща деянието извършено от исканото лице Д.Ф., е записано изрично, че това деяние е извършено на неустановено място и време.

Следователно е налице противоречие в издадените от съответните гръцки власти официални писмени документи въз основа на които се иска предаването на български гражданин за провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция, което води до извода, че липсва яснота и конкретност по отношение на изискването за наличие в заповедта на достатъчно и конкретни данни относно обстоятелствата, при които е извършено престъплението.

Именно с оглед изясняването на тези обстоятелства, неколнократно настоящият съд изиска допълнителна информация от компетентните гръцки власти дали предаването на автомобила е станало на гръцка територия, кой е влязъл с автомобила в Република Гърция и дали Д.Ф. въобще е влизала на територията на Република Гърция, но отговор така и не беше получен. Същевременно по делото бяха събрани писмени доказателства – официални писма от български държавни органи, според които няма данни Ф. да е напускала пределите на страната за времето след 01.01.2011г.

Налице са условията визирани в разпоредбите на чл.41 от ЗЕЕЗА, тъй като издаващата държава е предоставила писмени гаранция, че след предаване на исканото лице и ако същото бъде осъдено на наказание лишаване от свобода, след изслушване ще бъде върнато за изтърпяване на това наказание в България, както и че ще му бъде разяснена тази възможност – хипотезата по чл.41 ал.3 от ЗЕЕЗА.

Не е налице пречка по смисъла на чл.41 ал.2 от ЗЕЕЗА доколкото искането за предаване е за престъпление, за което не се предвижда по законодателството на издаващата страна наказание доживотен затвор.

Настоящият съд прецени, че не е налице никое от абсолютните основания за отказ исканото лице да бъде предадено визирани в разпоредбата на чл.39 от ЗЕЕЗА, а именно: не се касае за престъпление, за което е издадена заповедта е амнистирано в България и попада под нейната наказателна юрисдикция; не е налице влязла в сила присъда на български съд спрямо същото лице и за същото престъпление според хипотезата на чл.39 т.2 от ЗЕЕЗА и исканото лице не е малолетно.

Съдът обаче намира, че в случая е налице едно от факултативните

основания за отказ, а именно това по чл.40 ал.1 т.5 от ЗЕЕЗА.

Според посочената законова разпоредба, може да бъде отказано изпълнение на Европейска заповед за арест, когато престъплението е извършено изцяло или частично на територията на Република България, или е извършено извън територията на издаващата държава членка и българското законодателство не допуска наказателно преследване за такова престъпление, извършено извън територията на Република България.

Такава разпоредба се съдържа и в Рамковото решение от 13.06.2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки, (2002/584/ПВР) - чл.4 т.7 б. "а", според който може да се откаже изпълнение на европейската заповед за арест, когато тя касае престъпления, които съгласно правото на изпълняващата държава-членка са извършени изцяло или частично на нейна територия или на място, считано за такова.

Няма съмнение, че съдът в изпълняващата държава няма правомощието да преценява дали твърденията в Европейската заповед за арест за извършено от страна на исканото лице престъпление са обосновани и въз основа на какви доказателства се приема, че лицето е извършило това престъпление.

Същевременно, обаче, в настоящия случай по несъмнен начин от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че исканото лице Д.Ф. никога не е била в Република Гърция, а лекия автомобил Рено Лагуна с рег. № *** е предоставила на П.К.И на територията на Република България.

Следователно тя е извършила твърдяното в заповедта престъпление изцяло на територията на Република България т.е. налице е посочената по-горе хипотеза на чл.40 ал.1 т.5 от ЗЕЕЗА.

За да е налице коментираната клауза за териториално приложение в първата си хипотеза, не е необходимо в изпълняващата държава да са предприети никакви конкретни действия за реализиране на своята компетентност, а е достатъчно тя да е потенциално възможна. В този смисъл е и публикацията „Европейската заповед за арест“, П.П., издателство СИЕЛА 2009 г., стр. 167.

Наистина се касае за едно от факултативните основания предвидени в нормата на чл.40 ал.1 от ЗЕЕЗА, при които съдът може, но не е длъжен да откаже изпълнението на Европейската заповед за арест.

За да стигне до извод в този конкретен случай, че следва да откаже изпълнение на Европейската заповед за арест, съдът се съобрази с основно коментираните подробно по-горе обстоятелства касаещи недостатъците на самата заповед по отношение на посочването и описването на конкретните обстоятелства, при които е извършено твърдяното престъпление.

Не е без значение и факта, установен по делото, че макар искането да е

за предаване на българската гражданка с оглед провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция, там делото е насрочено за разглеждане пред първата инстанция чак след година и половина.

Съдът взе предвид и обстоятелствата, установени със събраните писмени и гласни доказателства, отнасящи се до причините, по повод на които Д.Ф. е предоставила лекия си автомобил на П.К.И, както и тези, отнасящи се до факта, че тя сама полага грижи за възрастната си и болна майка.

Поради изложените съображения настоящият съд намира, че не са налице основанията за изпълнение на Европейската заповед за арест и за предаване на исканото лице на компетентните органи на искащата държава, поради което следва да бъде отказано изпълнението на Европейска заповед за арест № 33/2021г., издадена на 20.08.2021 г. от Л.Ц. – Заместник апелативен прокурор на Апелативна прокуратура на Тракия – Република Гърция, както и предаването на българската гражданка Д. Д. Ф. с цел провеждане на наказателно преследване спрямо нея в Република Гърция за престъплението, посочено в Европейската заповед за арест – (13, 26, 27, 47, 51, 52, 57, 94 пар.1, НК, 30 пар.1а,-б на Закон 4251/2014).

На основание чл.53 ал.1 от ЗЕЕЗА за така постановеното решение следва да се уведоми незабавно издаващия орган –Апелативна прокуратура на Тракия – Република Гърция, а на основание чл.53 ал.2 от ЗЕЕЗА заверен препис от решението по Европейската заповед за арест, след влизането му в сила, следва да се изпрати на Окръжна прокуратура – Сливен, на ВКП и на Министерство на правосъдието на Република България.

С оглед така постановеното решение, с което се отказва изпълнение на Европейската заповед за арест, както и предаването на българската гражданка Д. Д. Ф. на гръцките власти, следва да бъде отменена и взетата по отношение на нея мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Ръководен от изложеното, съдът постанови решението си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :